

[Christiani.]

kommelige Præstegaarde med mange Forpligtelser; ogsaa blandt københavnske Præster raader der Nød, og det Beløb, der er nødvendigt, bliver i hvert Fald nogle Millioner, som jeg vil foreslaa snarest muligt bliver stillet til Raadighed til Forbedring af samtlige danske Præsters Lønninger.

Selv om Præsterne i Betragtning af de særlige Forpligtelser, der hviler paa dem, er vanskeligere stillede end de fleste andre Embedsmænd, saa har disse sidste det dog ogsaa svært, og derfor maa alle disses Forhold ogsaa tages op til Overvejelse i deres Hælder. Grunden hertil er den, at Fattigdommen her i Landet i disse Aar er blevet for ulige fordelt.

Man kan ikke ustraffet lade Levnedsmidler og Tøj stige til den dobbelte Pris, og det havde heller ikke været nødvendigt, hvis man ikke havde sænket den danske Krone saa dybt som til dens halve Værdi. Herom har jeg tidligere udtalt mig saa ofte og saa udførligt, at jeg ikke nu skal komme dybere ind herpaa. Enhver vil jo dog kunne se, at havde man nøjedes med at nedsætte Kronens Værdi saaledes, at 1 Kr. 40 Øre blev lig 1 Mark, som Professor Aksel Nielsen, Nationalbanken, Udenrigsministeriets raadvigende Handelsudvalg og mange andre sagkyndige i sin Tid anbefalede, havde vi heller ikke nu haft den Dyrtid, som er blevet Tidens Svøbe, ogsaa over for de relativt velstillede Erhverv, hvis Udgifter — med Undtagelse af Rentebyrden — er steget og steget saa stærkt, at de næsten har slugt hele Fordelen ved den stigende Indtægt.

Herunder er Lønningerne ogsaa steget, og hvis de stiger yderligere, vil Inflationen øges. Men nu forestaar der nye Lønaftaler, og de kan blive skæbnesvangre for Prisniveauet. Det samme er Tilfældet, hvis det Pres, der nu er paa Huslejen, vil sætte denne i Vejret. Overalt presses der paa, alle vil være med i Kapløbet — hvad man jo i og for sig ikke kan fortænke dem i. Men Presset maa afbødes, selv om det, som sagt, koster mange Penge. Nu da man har valgt det høje Prisniveau, maa man ogsaa tage Følgerne, og Statskassen maa holde for baade her og der. Imidlertid kan den direkte Beskatning jo ikke øges; den burde tværtimod nedsættes saa vidt, at en vis Kapitalkonsolidering blev mulig — og det er den faktisk ikke for Øjeblikket. Derfor ser jeg ingen anden Udvej end at optage større Laan, og det vilde jeg heller ikke betragte som nogen større Ulykke. Vore samlede Laan og Statskassens Forpligtelser over for Nationalbanken er ikke større, end at de,

set i Forhold til alle vore Nabolande, er relativt smaa. Engang efter Krigen maa de forskellige Landes enorme Gældsforpligtelser ordnes, og det kunde være, at vi da kom til at fortryde, at vi, paa Bekostning af en mere retfærdig Fordeling af Fattigdommen i disse vanskelige Tider, var blevet Landet med den allermindste Gæld. Ja, dette er ikke en Politik efter de liberale Linier, jeg vilde have foretrukket, men den har, som sagt, sit Udspring og sin Aarsag i den Valutapolitik, man valgte i 1940, og har man sagt A, maa man ogsaa sige B.

Der er talt en Del om Tøjskatten, den mindst populære af alle. Den er en indirekte Skat, som vender den tunge Ende nedad. Jeg har tidligere anbefalet at afløse den med en ikke progressiv Kopskat paa alle Indkomster. Den er af samme Natur som Tøjskatten, men mere haandterlig, og den vender ikke den tunge Ende nedad. Jeg har som sagt fremsat dette Forslag før, men da vi nu har faaet en ny Finansminister, vover jeg at gentage det.

Det forekommer mig at være en Misforstaaelse, at Aldersrenten begynder ved det 60de Aar. Folk i den Alder er jo normalt ikke blot ikke gamle, men ogsaa oftest fuldt arbejdsdygtige. Jeg vilde derfor gerne foreslaa, at Grænsen atter rykkes frem til 65 Aar, og at samtidig alle faar Aldersrente. De Tilstande, der nu eksisterer, hvorefter en Aldersrentenyder straffes, hvis han arbejder eller har opsparede Midler, er alt for uhyggelige. De nødvendige Beløb kunde ogsaa her skaffes ved en Kopskat paa hele Befolkningen.

I Forbindelse med den almindelige Dyrtid og særlig med Stigningen af Priserne paa Landbrugets Produkter har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Det gaar jo saaledes, at overalt, hvor de producerede Varers Priser faar Lov til at stige, stiger ogsaa Prisen paa Produktionsapparatet. Naar der ikke hidtil er indtruffet nogen større Stigning paa Byejendomme, ligger det jo i, at Huslejen har været holdt nede, men den Dag, den faar Lov til at stige, blot 10 pCt., saaledes som Grundejerne har ønsket det, er der ikke Tvivl om, at Realværdierne her ogsaa vil stige. For Landbrugets Vedkommende er Produktpriserne jo steget ca. 100 pCt., og sely om enhver maa være klar over, at denne Stigning kun kan være midlertidig, saa er det en kendt Sag, at Ejendomspriserne er steget meget betydeligt. Det drejer sig vel her mindre om Jorden og Bygningerne end om Prisen paa Besætning og Inventar, men Forholdet er jo det, at en Landbrugsejen-